

Az év igehirdetése

Elhangzott 2010. október 17-én délelőtt a miskolci Deszkatemplomban

Lekció: Jel 12, 1-6; Textus: Jel 12, 6

Kedves Testvéreim!

Érdekes, hogy ha a Jelenések könyvének nevét rövidítve írjuk le, vagy írásban hivatkozunk rá, akkor úgy hangzik, hogy Jel. Nomen est omen, hiszen annyi jelkép és szimbólum van benne, hogy a mai ember egy kicsit félve is nyúl ehhez a Krisztus utáni 1. század végén keletkezett bibliai könyvhöz.

Csodálatosan gazdag ígét hallhattunk a Jelenések könyvéből az igeolvasás alkalmával. Gazdag, mert tele van olyan szimbólumokkal, amelyek Isten üzenetét hordozták a kor embereinek. Akik talán jobban értették, hiszen az ő nyelvéből, az ő kulturális közegükből származnak ezek a jelképek. Éppen a jelképek sokasága miatt egy kicsit titokzatos is mai igeszakaszunk, mert sokszor nem tudunk mit kezdeni a Napba Öltözött Asszonnyal, a Sárkánnyal, vagy éppen a mennyei csatával. A mai alkalommal csupán egy gondolatot, illetve egy verset szeretnék kiemelni, a 6. verset, amely így szól: *„az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt, hogy ott táplálják ezerkétszázhatvan napig.”*

A Jelenések könyvének idejében a keresztyén gyülekezeteknek nehéz soruk volt. Bevádlások, gúnyolások a mindennapi életben – mai kifejezéssel élve a civil életben –, mártírhalál és különböző egyéb szenvedések. Ennek az elkeseredésel küzdő egyháznak volt gyógyír ez a bibliai könyv, ez a grandiózus látomássorozat, ez a hatalmas isteni üzenet, amit János az Ó Lelke által leírt. Miért volt gyógyír? Miért volt vigasz? Azért, mert ők voltak az üldözést szenvedő egyház, az éppen születő egyház, ők voltak a Napba Öltözött Asszony, aki éppen gyermeket szül. Ők voltak az Isten gyermekei, akik Krisztus halála után összefogtak, a Lélek erjeje által együtt maradtak. Aztán nemhogy elsorvadt volna ez a mozgalom, nemhogy követte volna az összes többi korabeli szekta sorsát, amelyek egy ideig virágoztak, aztán elhaltak, hanem valóban szaporodik és sokasodik a keresztyén gyülekezeteknek a száma. Őket üldözi a Sátán, és őket vádolja szüntelen.

Azonban arról számol be ez a könyv és a felolvasott hosszabb ige, hogy a harc nem csak a földön folyik. Nem csak nekik kell a saját lelkükben, életükben elszenvedni a kísértőnek a munkáját, hanem a mennyben is folyik a harc ezzel párhuzamosan, ahol az angyalok hada Mihály angyal vezetésével viaskodik a sárkánnyal és az ő démonseregével. Viaskodik és egy döntő csatában legyőzik őket, és ledobják a földre. Ez a tény szintén tapasztalata volt a János korabeli keresztyéneknek. Nyomorúságos megtapasztalás volt, de egyben vigasztalás is, mert annak ellenére, hogy szenvedtek, annak ellenére, hogy el kellett hordozniuk a közjük levettetett gonosznak minden tevékenységét, reményük volt afelől, hogy

mivel levettetett, a csata már eldőlt, ezt a döntő ütközetet már megvívta és a háború kimenetele már nem kétséges. Lehet, hogy még lesznek kisebb-nagyobb csatározások, kisebb-nagyobb harcokat még meg kell harcolni, de az irány már egyértelmű, és vár rájuk a menny, ahol már nincs Sátán és ahol már nem kell szenvedniük egyáltalán.

Ez volt tehát a reményük. Ez volt az a hihetetlen vigasztalás, ami erőt adhatott nekik. Megvolt a remény, megvolt az úti cél, de a jelen állapot és az úti cél között még hosszú út várt rájuk. A remény ki kellett hogy állja az élet tűzpróbáját. És itt álljunk meg egy kicsit és gondoljuk végig, hogy vajon mi mennyiben hasonlítunk a Jelenések-korabeli keresztyén egyházhoz. Milyen nyomorúságai vannak ennek a kétezer éves gyermeknek, az anyaszentegyháznak, amelyet látott János megszületni látomásában? Milyen üldözéseket szenved ma egyházunk? Vagy olyan ez az egyház, amilyenek János látta, amely reprodukálja önmagát, amelyik újabb és újabb krisztusi lelkületű embereket toboroz magának? Vagy esetleg beszorított helyzetben vagyunk, megfáradt szituációban? Milyen üldözéseket kell nekünk ma megélnünk?

Hála legyen az Atyának, legalábbis itt, Magyarországon nem kell testi kínokat kiállani hitünk érdekében. Azonban abban bizonyos vagyok, hogy már mindannyian átéltünk olyan lelki kínokat, olyan hitből származó belső konfliktusokat, amelyeknek akár a testünkre is kihatása volt. Szennvedünk és szenvedünk azért, mert Jézus nevét valljuk, és nem csak valljuk, hanem azt életgyakorlatként meg is éljük. Mert ha csupán érzületben, szólamokban, vallásos lelkületben vagyunk keresztyének, akkor viszonylag kényelmes helyzetünk van. Azonban ha szeretnének megvalósítani mindazt, amiről hitünk szól, amiről a Szentírás üzenetében szó van, akkor valóban igaz Pál apostolnak a gondolata, mely szerint *„... mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják.”* 2Tim 3,12. Úgy gondolom, nem csak egyen-egyenként hívó emberekként élünk meg szenvedéseket illetve üldözéseket, amikor bizonygátételként Krisztus mellett tesszük le a voksunkat, hanem a közösségben lévő Egyházként is. Hiszen tapasztalhatjuk, hogy mindaz, amire alapszik egyházunk, az értékrendszer, az erkölcsi rend egyre inkább amortizálódik, morzsolódik és pusztul. Nem mondhatjuk azt, hogy ez a dolgok természete. Nem mondhatjuk azt, hogy e mögött nem egy szándékos, démoni erő működik. A vagyon, a kívánságok, egyéni önző érdekek, az ateizmus ostromolja az egyház várát szüntelenül. Bizonyos értelemben tehát a Sátán nem hagyta abba az üldözést. Hanem sokkal kifinomultabb módszerekkel, és ebből kifolyólag talán hatásosabban végzi azt. Mert gondoljunk bele, mennyivel egyszerűbb dolga van annak a katonának, aki látja az ellenséget, és tudja, hogy ki az. Az ellenség pedig nem alattomban és nem hátulról, különböző rejtkehelyekről, mesterlövészek által próbálja tartani a frontot. Tudjuk jól, hogy a gerillaháborúkat soha nem lehet megnyerni. Mindig a gerilláknak van előnyük. Úgy érzem, hogy a mai világban, amikor a dolgokat már nem tudjuk a nevével nevezni, amikor a fogalmak, az értékek, a szellemi tartalmat kifejező szimbolikus fogalmaink kiürültek, ha nem tudjuk megmondani, hogy mi micsoda, akkor valóban

ilyen szellemi-lelki gerillaháború folyik. E közegben pedig sokkal nehezebb megállni nekünk, hívóknak. Ahogy Jézus kifejezte: sokkal inkább az a helyzet, hogy a farkasok báránybőrbe bújnak. Ilyen értelemben nehéz dolgunk van nekünk is. Ilyen kifinomultabb taktikával szemben több erőre, bölcsességre és belátásra van szükségünk. Azonban ahogy a Jelenések-korabeli, üldöztetéseket elszenvedő keresztyének számára, nekünk is biztatás kell hogy legyen az üzenet: a csata már eldőlt. Jézus Krisztus már legyőzte a halált. Már nem hat ránk mindaz a negatív erőhalmaz, ami felgyülemlik a másik oldalon. Ez biztasson bennünket: eldőlt a csata. Eldőlt a csata, mégis, itt lent a földön folytatni kell a küzdelmet.

Folytatni kell a küzdelmet, amelyben Isten nem hagy minkre, hanem sasszárnyakat ad, hogy elmehessünk a pusztába. Menekülést jelent ez a pusztába való kivonulás? Nem, hanem inkább erőgyűjtést. Jelképesen szólva mondhatjuk azt, hogy Isten egyháza mindig pusztai egyház. A pusztai az elmélyülés, az Isten keresésének, az imádságnak a jelképe. A pusztai olyan hely, ahol nincs szinte semmi. Nincs televízió, nincs mobiltelefon, nincs légalapács, nincs autózúgás, nincsenek izletes ételek és finom borok. Így, hogy sok minden kiiktatódik a pusztába vonult ember életéből, sokkal könnyebben megtalálhatja Istent. Az Ószövetségben és az Újszövetségben egyaránt ilyen jelentéssel bír a pusztai. Gondoljunk csak a pusztában vándorló Ábrahámra, Mózesre és a népre, akik a pusztában találtak Istennel. Gondoljunk a sátorlakó Rékábítákra, akik a legtovább megőrizték a tiszta Jahvizmust. Gondoljunk a pusztában élő Keresztelő Jánosra, és a szolgálatra pusztában készülődő Jézusra.

Már csak az a kérdés, hogy mi hogyan tudunk kimenni a pusztába. Ki tudunk-e menni a pusztába? Isten készített helyet a Napba Öltözött Asszonynak, és nekünk is készít helyet, 2010-ben élő keresztyéneknek. Mindannyiunk életében, minden napon van egy zug, egy hely, amely igazán pusztai. Olyan hely, ahol nincs tolongás; olyan hely, amely nem színes; olyan hely, amely nem kavalkád és forgatag. Ez a hely az imádságok belső szobája, az Ige feletti elmélkedés kietlen pusztája.

E szobában nem az számít, hogy a berendezés mennyire dizájnos, mennyire attraktív, mennyire divatos. Ebben a szobában nem a kényelem számít, nem az a fontos, hogy milyen szórakoztató eszközök vannak benne. Ez a szoba pusztai. Kényelmetlen. Kietlen és hideg. Ez a szoba végtelenül egyszerű. Hiszen itt minden arra irányul, hogy felvegyük a kapcsolatot Istennel. És ne csak egy kávé mellett elcsevegünk vele, hanem egész lényünket átadjuk neki.

Sokszor mondjuk, hogy nincs időm erre, időzavarban vagyok, nem tudom utolérni önmagamot. Vagy ahogy tegnap egy rádióműsorban valaki megfogalmazta: manapság ülve rohanunk és sietünk. Alapigénk erre nézve is tartalmaz életet megszólító üzenetet: „*az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt, hogy ott táplálják ezerkétszázhatvan napig.*” Kettős üzenet bontakozik ki: Isten előkészíti egyrészt a helyet, másrészt az időt a táplálásra.

A helyről már részben szoltam: ez a pusztai a jánosi látásban, számunkra pedig a krisztusi értelmű belső szoba. Hely, amely a találkozás és a táplálkozás helye. S mindezt Ő adja, Ő készíti elő. Nekünk csak észre kell vennünk. Könnyen ilyen előkészített helyé válik lakásunk egy csendes szobája, egy könyvtár csendes zuga, egy elhagyatott erdei pad. De a közösségi belső szobák is elő vannak készítve. Gyülekeze-

tünkben a vasárnapi istentiszteleten kívül 13 rétegalkalom várja hétről hétre, hónapról hónapra azokat, akik közösségekben szeretnék a belső szoba csendjét megélni, közösségekben szeretnének tápláltni az Istentől.

De nem csak a helyet, hanem az időt is előkészíti Isten. Mert 1260 napos táplálattásról van szó. Ahhoz, hogy megértsük, mit jelent az 1260 nap, először a számérték, majd a mögötte lévő isteni hatalom nyomára kell bukkannunk.

Az ókori Izrael története folyamán kétféle naptárt is használtak. Az egyik az ún. lunáris, azaz a holdcikluson alapuló naptár, amelyben egy év 354 nap volt. Jóval pontosabb volt a szoláris, azaz napcikluson alapuló 365 napos naptár. A két szám számtani átlaga kerekítve 360. Ebből úgy jön ki az 1260, ha figyelembe vesszük a pusztai táplálattás e fejezetben leírt másik változatát a 14. versben: „*az asszonynak a nagy sas két szárnya adatott, hogy a pusztába repüljön az ő helyére, hogy ott tápláltassék ideig, időig és idő feléig a kígyó elől elrejtve.*” Ha az idő egy év, az idők két év és az idő fele fél év, akkor $360+720+180=1260$. Eddig tartott a matematikaóra. Ami fontos azonban ezzel kapcsolatban, az, hogy e számban „*az a titok él (...), hogy Isten adja az időt, Isten duplázza az időt, Isten felezi az időt, ahogyan ő akarja, és Isten az időnek önmagában véve, duplázva, felezve, meghosszabbítva, megrövidítve feltétlenül ura. Isten Úr a mi időnk felett.*”¹ Úr az időnk felett. Az ő közelében értelmetlenné válnak a „nincs időm” típusú kifogások. És tapasztaljuk is, hogy a vele töltött idő, akár magányosan akár közösségekben, úgy halad, hogy másodperc egységben valóban nem mérhető. Ahogy Jákob a mennyei agapé szerelem földi másának hatása alatt tapasztalta: „*Így szolgált Jákob Ráhelért hét esztendeig, de ez csak néhány napnak tűnt neki, annyira szerette őt.*” *1Móz 29,20.* Isten tehát mind a helyet, mind az időt elkészíti az ő egyházának, nekünk, hogy tápláltassunk az Ő közelében.

Manapság különösen fontos a pusztai élet. Hiszen minél jobban elmerülünk a földi élvezetekben, annál kevésbé tudunk nyitottak maradni a Mindenható felé. Minél inkább felcsavarjuk a rádió gombját, annál kevésbé halljuk meg Isten halk hangját. Pedig az általa történő táplálattás után erővel, energiával, dinamizmussal feltöltenek tudunk kilépni a pusztából: a belső szobából, a templom és a vasárnap csendjéből. Így meg tudunk állni a kísértésben, és az angyali szeregekkel párhuzamosan, az ő segítségükkel harcolni bűneink és a bűn ellen.

Eljöttünk ma délelőtt ide, hogy kilépünk a zajos forgatagból, és e templom csendjében, a Lélek csendjében tápláltassunk az igével. Amely attól kapja a minőséget, hogy az élő Istentől és az élő Istenről szól, hozzá vezet el. Legyen a mai nap is állomása a pusztába menetelünknek, legyen állomása elmélyülésünknek, Isten felé, a visszatérő Jézus felé vezető utunknak! Amen.

Fehér Norbert

¹ Hegedűs Loránt: Apokalipszis most és mindörökké. Bp. 2005. 210.p.